

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת וישלח | גיליון 05 | ט"ז בכסלו תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל עֶשָׂו אָחִיו"
אדם שלוקח מצוה ללא כוונה ומצרף לה מחשבה טובה משלימה לדבר אחד ומקבל שכר.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע את המפגש של יעקב ועשו, יעקב אבינו יודע שעשו קיים שתי מצוות שהוא לא קיים ויש לו כוח גדול בשתי מצוות האלה, מצוה אחת זו ישוב ארץ ישראל, מצוה שניה זו מצוות כיבוד אב ואם. יעקב אבינו פוחד משתי המצוות האלה שיש לעשו כוח בהם שהוא קיים אותן ויעקב אבינו לא, ואז יעקב אבינו בחכמה הולך ולוקח את הכוח של המצוות האלה.

אומרים רבותינו הקדושים (קידושין מ.) מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, אומר בעל "הנעם אלימלך" (פ' מצורע) מתי שאדם עושה מעשה טוב אבל הוא לא חושב ולא מכוון את הכוונות של המעשה אלא רק עושה מעשה טוב, ויש אדם אחר שאין לו כוח לעשות מעשה אלא רק מכוון כוונות גדולות וטובות על המעשה שהוא רוצה לעשות, אז את המחשבות הטובות שאנשים כיוונו, הקב"ה מצרף את זה למעשה של אנשים שעשו ולא כיוונו כוונות בעשיית המצוה.

ידוע, מתי שאדם עושה מעשה של מצוה הוא בורא את הגוף של המלאך, ומתי שאדם חושב את המחשבות העמוקות והכוונות של המצוה, הוא בורא את הנשמה של המלאך. אם נסתכל אצל יעקב אבינו ועשו, לעשו היה את מצוות כיבוד הורים וישוב ארץ ישראל בפועל, אבל בלי מחשבה וכוונה בלי כלום, קיים רק בשביל אינטרס.

יעקב אבינו לא קיים את מצוות כיבוד אב ואם בפועל, כי הוא היה אצל לבן, אבל בכוונה של המצוה הוא כן קיים מצוות כיבוד אב ואם, הוא הלך לבית לבן כי יצחק שלח אותו, כל מה שעשה זה היה במצוות כיבוד הורים בכוונות גדולות ונשגבות. וכך גם מצוות ישוב ארץ ישראל, הוא לא קיים את המצוה בפועל, אבל בכוונה הוא כן קיים את המצוה. אם כך לעשו יש את המעשה של המצוה וליעקב יש את הכוונה של המצוה.

מתי שיעקב אבינו הלך והתקרב לארץ ישראל ושלח את המלאכים, יעקב אבינו חיבר את הכוח של המלאכים שנבראו מהמ

עשים של עשו עם המלאכים שנבראו מהכוונות הטובות שלו, יעקב אבינו פודה את הגוף של המצוות שעשו עשה, ומתעקש לקנות את זה בממון גדול ביותר של כסף, במתנות שנתן לעשו כדי שזה יהיה שייך לו ולא יהיה לעשו כוח ושום עניין על המצוות שהוא עשה. וזה "וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַתְּנָיִם" שני מחנות, מחנה של מעשה ומחנה של מחשבה, שני מחנות שנהיו מחנה אחד, כי יעקב אבינו עם מחשבה טובה, הקב"ה צירפה למעשה וזה נהיה דבר נשגב וכוח גדול לזכותו של יעקב אבינו.

אם כך זה יסוד גדול, אדם יכול לקחת מצוה שהוא כיוון ואדם אחר עשה את המצוה, ולהיות בשותפות עשיית המצוה וקיום ומחשבה על המצוה, וכך יש שכר גדול מהשמיים לאדם על הדבר שעושה.

נפש הדי"ק

אם תזרום עם החיים גם החיים יזרמו איתך

אדם צריך לדעת יסוד גדול, נסתכל על אדם שנמצא במים ושוחה במים, אם אדם מתנגד למים, הוא טובע, ח"ו יכולים לקרות לו דברים לא טובים. כמו שנראה, אדם חי נכנס למים, טובע. אדם מת נכנס למים, צף. למה? אחת הסיבות זה אדם שנכנס למים והוא מתנגד למים והוא נגד המים ובמחשבה שלו פוחד מהמים, ו"אני לא רוצה לטבוע", איך שהוא נכנס למים מתנגד, אז גם המים מתנגדים אליו. ככה גם אדם, מתי שהוא נכנס לחיים בהתנגדות, קם בבוקר מתווכח עם כולם, קם בבוקר צועק על כולם, קם בבוקר מחפש עם מי לריב, אז גם כל החיים, כמו המים, נהיים נגד ונהיים עוינים לו ונהיים הכל נגדו.

יצר הטוב נכנס בגיל שלוש עשרה לאדם, מתי שאדם הולך בדרכי השם בדרכי טובה, אז האדם לוקח את היצר הרע והופך אותו להיות יצר טוב שישמור עליו ויגן עליו, "וַאֲהַבְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ" (דברים ו, ה) בשני יציריך, יצר טוב ויצר הרע.

אז צריך לדעת שהשם של המלאך הזה שממונה על השמירה יוה"ך, תחילת השם יו זה מהמלאך הטוב של האדם שבא לו בבר מצוה, והמשך הך זה מהמלאך הרע שנמצא עם האדם מהרגע שיצא מבטן אימו.

וכתוב בספרים הקדושים שהאות י' היא כמו יד איפה שמחזיקים את החרב, והאות ו' זה החרב, זה המלאך הטוב שעם האדם. והאותיות הך-מלשון מכה, זה המלאך הרע שנהפך לטוב.

ואומרים דוקא את ההלכה של יחיד וירבים ה'לכה לירבים כי זה השם של המלאך בראשי תיבות, ויחיד זה אדם ורבים זה יצר טוב ויצר הרע שנהיו חברים ונהיו אחד לשמור על האדם ולכן הלכה כרבים.

אדם שהולך בדרכי רוחצה שה' יעזור לו בדרכי להינצל מדברים רעים, יכוון את השם יוה"ך. מובא בזהר הקדוש (וישלח קסה): על פרשת השבוע ששם המלאך יוה"ך בסופי תיבות "כי" מַלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ" (תהלים צא, יא) וזה המלאך הממונה על השמירה של האדם בדרכיך, אדם שהולך בדרכי רוחצה שהשם ישמור אותו מהדברים הרעים וגם להזיק לרשעים שרוצים להזיק לו, זה השם של המלאך ועל זה נאמר גם שהנפטר מחבירו יפטר מתוך דבר הלכה, יחיד ורבים הלכה כרבים.

נשאלת השאלה, יש לנו כל כך הרבה הלכות למה דוקא ההלכה של יחיד ורבים הלכה כרבים, אלא אפשר לפרש ולומר שיעקב שלח לעשו מלאכים, יש שני סוגי מלאכים בעולם, יש מלאכים שנבראו בבריאת העולם גבריאל, מיכאל, רפאל, אוריאל, כל השמות של המלאכים.

ויש מלאכים שנבראים ממעשים טובים שאדם עושה, אדם עשה צדקה ברא מלאך, עשה חסד קנה לו פרקליט אחד. כל מצוה שאדם עושה אדם קונה מלאך טוב.

וצריך לדעת יסוד גדול, עם כל אדם יש שני מלאכים קבועים יצר הרע ויצר הטוב, יצר הרע שזה הס"מ נכנס לאדם שהוא בבטן אימו או ברנע שיוצא מהבטן של אמא שלו הוא נהיה עם האדם, יש בזה מחלוקת.

שניית הדי"ף

כבוד הרב, יש לי שלוש בנות שהשם ירחם, כביכול "הרב" שלנו נגע בבנות שלי והן עכשיו ממש בצער גדול. הרב הזה בבית הסוהר ברוך השם, ועכשיו הילדות רוצות ממש לרדת מהדרך של הדת, רוצות לעזוב בית ספר דתי ואני נלחמת איתן וממש מרגישה שאני כופה עליהן להישאר בבית ספר דתי.

קודם כל דבר ראשון זה דבר חמור ביותר, זה איום ונורא, זה דברים שהדעת לא סובלת אותם ואי אפשר לקבל אותם, ואי אפשר להבין אותם. זה דברים חמורים! חמורים! חמורים! שאין עליהם פשרות ואין עליהם, אין עליהם פשרות על הדברים האלה. זה דבר ראשון.

דבר שני, צריך לדעת שיש אנשים שהם מחזיקים בתואר רב ולא צריך לקחת את זה בתור, הנה הוא עשה, הרב עשה, הרב פגע, הרב כך. זה חורבן גדול ואסור לקשור את זה לזה. אם הוא לא טוב, אז בן אדם שעשה דבר לא טוב זה חמור מאוד. הבנות צריכות להתחזק, צריכים לחזק אותן באהבה, צריך להבין אותן שהן עברו דבר קשה וצריך להסביר להן הכל בחוכמה ובתבונה. להסביר להן בתבונה, להגיד להן בעצה טובה, בדברים טובים ובדרכי נועם. מספיק הן עברו טראומה קשה, בדרכי נועם, בדרכי טובה, בדרכי נעימה, להסביר להן את הדברים שדרך התורה היא הדרך הנכונה ואם יש מישהו שעשה דבר לא טוב, העונש בעולם הזה זה דברים בטלים, זה כלום. העונש הוא בשמיים, בשמיים הוא עונש קשה ביותר.

אמרנו כמה פעמים עפ"י התורה אין בית סוהר, בית סוהר זה משהו של הגויים, זה לא משהו של עם ישראל. אנחנו רואים בתורה (במדבר טו, לד) משה רבנו לא ידע מה לעשות עם המקושש, משה רבנו אמר תחזיקו אותו עד הבוקר שהשם יגיד מה לעשות איתו. בתורה הקדושה מי שעושה עבירה נותנים לו שלושים ותשע מלקות, נותנים לו כך, עושים כך, בית סוהר רק שם ילמדו לעשות את העבירות יותר חזק, שם לא לומדים איך להתנהג טוב. זו לא דרך התורה, אבל הילדות לחזק אותן בצורה חזקה ביותר, לתת להן כוח, להבין אותן ולחזק אותן, להתפלל להקב"ה שבע"ה יהיה סיעתא דשמיא גדולה.

נ'א מ'יד א'חיו" יוצא ראשי תיבות המ"ן, יעקב אבינו ביקש על הזמן של המן, שעל זמן זה הגמרא אומרת (שבת פח.) הדור קבלוה בימי אחשוורוש.

וידוע שבמעמד הר סיני בני ישראל קיבלו את התורה שבכתב חמישה חומשי תורה, אבל בני ישראל לא הייתה להם קבלה שלימה על תורה שבעל פה, עד ימי אחשווראש והמן שבני ישראל קיבלו בשמחה את התורה שבעל פה. לכן יעקב אבינו אומר "הצילני נא מיד אחיו" ראשי תיבות המן, שיעקב אבינו ביקש מהקב"ה על הזמן שבני"י יקבלו שם את התורה שבעל פה קבלה שלימה וגמורה.

ואפשר לבאר שעשו זכה שתורה שבעל פה תבוא מהצאצאים שלו, כי אברהם אבינו היה סמל של תורה שבכתב ויחזק אבינו הוא סמל של תורה שבעל פה, כי בעקידת יצחק כשהקב"ה אמר לאברהם אבינו "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק" (בראשית כב, ב) אברהם אבינו קיים את זה כתורה שבכתב כי הקב"ה בכבודו ובעצמו אמר לו לקחת את הבן ולהקריב אותו. אבל יצחק אבינו שקיים את העקידה והסכים לתת את גופו לשחיטה זה היה תורה שבעל פה, כי יצחק אבינו לא שמע את זה מהקב"ה אלא רק שמע מהפה של אברהם אז זה תורה שבעל פה.

ולכן עשו שהיה אהוב על יצחק אבינו, סמל תורה שבעל פה "פי ציד בפי" ודיבר דברי תורה עם יצחק אבינו, זכה שתורה שבעל פה תצא מהנכדים שלו משמיעה ואבטליון שהיו הרבנים של הלל הזקן, מרבי עקיבא ורבי מאיר בעל הנס שהיו נכדים של עשו הרשע. ובזכות הזאת ראשו נקבר במערת המכפלה.

רבותינו הקדושים מספרים לנו במדרש שעשו זכה שהראש שלו יקבר במערת המכפלה. מתי שהשבטים הקדושים הביאו את יעקב אבינו מארץ מצרים לקבור אותו בא"י במערת המכפלה, הגיע עשו וסען שהקבר הוא שלו ואסור לקבור פה את יעקב, הקבר הוא שלי. התחילו להתווכח, אמרו השבטים הקדושים לעשו יעקב אבינו קנה ממך את הבכורה, קנה ממך את הכל. התחיל עשו להתווכח וביקש שטר, שלחו את נפתלי לרוץ מהר לארץ מצרים להביא את השטר.

תוך שהם מתווכחים, היה שם אדם בשם חושים בן דן שהיה אילם והוא לא הבין מה קורה והסבירו לו שהוא לא נותן לקבור את יעקב. אומרים רבותינו הוציא חרב והוריד את ראשו של עשו, והראש שלו התגלגל עד שהגיע לקבר של יצחק אבינו ואחר כך קברו את יעקב ואת הראש של עשו גם כן במערת המכפלה. אם כך שואלים בספרים הקדושים איך זכה עשו הרשע הגדול שראשו יקבר במערת המכפלה, מקום קדוש ביותר ששם קבורים אדם וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולא, מה זכה לזה?

אלא רבותינו הקדושים מפרשים ואומרים כך, בראש של עשו ובפיו היו ניצוצות קדושים ביותר, "פי ציד בפי" (בראשית כה, כח) על ידי שבפה שלו היה שואל שאלות את יצחק אבינו "איך מעשרים את התבן ואיך מעשרים את המלח" וגורם לו נחת, זכה שראשו יקבר במערת המכפלה.

וידוע שכל יסוד תורה שבעל פה באה מבני בניו של עשו, כמו שהגמרא (גיטין נז:) אומרת מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, המן הרשע ועמלק היו מהניצוצות של עשו. רבי עקיבא שהיה שקול כמשה רבינו כנגד תורה שבכתב ורבי עקיבא כנגד תורה שבעל פה גם היה מבני גרים, מבני בניו של עשו הרשע. רבי מאיר בעל הנס שהיה מהתנאים הקדושים של עם ישראל, גם כן היה מבני גרים היה מבניו של עשו הרשע. שמעיה ואבטליון שהיו הרבנים של הלל הזקן שהיה נשיא של עם ישראל, גם הם מבני גרים מעשו הרשע. ואומרים רבותינו הקדושים כשיעקב אבינו התפלל לקב"ה "הצילני

סוד לא וקאלס ספרים
נפמרה האמולרי??
אמס לא אחוברים

אמס לא חוברים
052-510-6510
אמס

אתם מקדישים

ואנחנו מפיצינו

עלות השתתפות בהפצת
50 ספרים - 300 ש"ח
לפרטים 052-510-6-510

ספר דברים
פוחת את כל הצינורות החסומים

לקבלת הספר: 05-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G

שתי סגולות לעשירות

התורה הקדושה אומרת לנו שיש שתי סגולות גדולות לזכות לעשירות ומהן השתי סגולות, סגולה ראשונה אדם שמכ בד את אשתו זוכה לעשירות. סגולה שניה, אדם שנותן מעשר כספים זוכה לעשירות.

ה"מגיד ממזריטש" היה קודש קודשים גדול, הרבי ממזריטש הוא היה התלמיד שהמשיך את ה"בעל שם טוב".

ידוע שהבעל שם טוב היה קודש קודשים, הבעל שם טוב איך התגלה לעולם, זה סיפור מחריד, זה דבר שיש בו מוסר גדול.

הבעל שם טוב שולח מכתב לפני שהוא התגלה לעולם לגניסו שקראו לו רב גרשון שהיה גר בצפת. הבעל שם טוב שולח לו מכתב וזה מה שהוא כותב במכתב: שהוא קיבל מכתב, כך אומר הבעל שם טוב לגניסו, הוא קיבל מכתב מצדיק גדול נסתר, שקוראים לו רבי אדם בעל שם טוב, כך אומר הבעל שם טוב לגניסו.

ואותו רבי אדם בעל שם טוב כותב לו במכתב, שהגיע הזמן שהוא צריך להתגלות בעולם ולפרסם את תורתו. אותו רבי אדם בעל שם טוב כותב לבעל שם טוב והבעל שם טוב שולח את זה לגניסו, לרב גרשון בצפת ואומר לו כך, שאותו רבי אדם אמר לו במכתב שבשנת של"ג, זו השנה שהאר"י הקדוש נפטר, גם נפטר יהודי צדיק ותמים בצפת, והוא אומר לו במכתב, שהרב של רבי אדם בעל שם טוב, שזה אחיה השילוני, כך הוא אמר שהוא שורש נשמתו, שהוא גם שורש נשמת הבעל שם טוב, כך הוא כותב לו במכתב. סיפר לו שאותו אדם שהיה גר בצפת שהיה תמים, שנפטר בשנת של"ג, היה אדם שנפטר תמים, והיה מקפיד שלוש תפילות ביום, בתמימות, וכל מעשיו היו ביושר, וכל מעשיו היו הגונים וכל העסקים שלו היו ישרים מאד וכל יום היה עושה תיקון חצות והיה בוכה על השכינה, בוכה על חורבן בית המקדש והיה יהודי צדיק תמים.

וככה הוא מספר לו במכתב לגניסו, שהאדם הזה יום אחד משמיים, מפמליה של מעלה, שלחו לו את אליו הנביא ללמד אותו תורה, אותו אדם תמים, בא אליו אליו הנביא ואמר לו, באתי ללמד אותך תורה, אבל בתנאי אחד, ביקש אליו הנביא מאותו אדם, תספר לי איזה מצוה גדולה עשית מתי שהיית בגיל שלוש עשרה.

אמר אותו אדם לאליו הנביא, מה שעשיתי מצוה זה ביני לבין הקב"ה ואפילו שאתה אליו הנביא אני לא אספר לך את זה, לא עשיתי מצוה בכדי להתפאר, לספר לך כדי שאני אזכה לאליו הנביא. אמר לאליו הנביא, אני לא אספר לך את המצוה.

אמר לו אליו הנביא, אם כך, אני לא אלמד אותך תורה. אותו אדם אמר לאליו הנביא, תצא מהבית שלי, אל תלמד אותי כלום. כל מה שלמדתי ועשיתי, המצוה בגיל שלוש עשרה, עשיתי אותה בשביל הקב"ה ואני לא אתגאה בה ואני לא אספר אותה.

אליו הנביא יצא מבית, כך מספר הבעל שם טוב במכתב. אליו הנביא יצא מהבית ובאותו רגע היה רעש גדול בפמליה של מעלה, מי זוכה לראות את אליו הנביא, אשרי מי שיזכה לראות אותו בחלום, מי שזוכה לחלום על אליו הנביא זה זכות גדולה. האדם הזה זכה לראות את אליו הנביא, שאליו הנביא יבוא ללמד אותו תורה, הוא עשה תנאי עם אליו הנביא, אני לא מספר לך המצוה שעשיתי בן שלוש עשרה.

אליו הנביא הלך היה רעש גדול בשמיים, החליטו בפמליה של מעלה שירדו וילמדו אותו תורה בלי שיספר את המצוה. אליו הנביא חזר אליו, לימד אותו את כל התורה שאליו הנביא רצה ללמד אותו והבעל שם טוב כותב לגניסו, שרבי אדם בעל שם טוב אמר לו, שאותו אדם אחרי שלמד את כל התורה מאליו הנביא, לא סיפר אותה לאף אחד, המשיך ללכת כמו אדם פשוט, כמו אדם רגיל, לעבודה שלו, לתפילה שלו, למעשים שלו רגיל, אף אחד לא ראה אף שינוי בו, ואחרי שהוא נפטר הנשמה שלו עלתה לשמיים וכל התורה שהיתה בו לא יצאה החוצה.

אז אומר רבי אדם בעל שם טוב לבעל שם טוב, עכשיו הנשמה הזאת, הרוח הזאת יורדת לך ואתה תגלה את כל התורה הזאת בעולם. כך כותב הבעל שם טוב במכתב לגניסו רב גרשון בצפת ואומר לו, עכשיו אני צריך לצאת ולהוציא את התורה שלי החוצה.

הבעל שם טוב היה לו בן, הרב צבי, הבעל שם טוב נפטר בחג שבועות והרב צבי לא היה מוסר שיעורים בתורות של הבעל שם טוב. אחרי שנה הרב צבי ביום שבועות, כל התלמידים של הבעל שם טוב היו אסופים ביחד, הרב צבי הוריד את המעיל שלו, את החלוק שלו וקם לפני כולם ואמר, האבא שלי רוצה שרוב ברוך דב בער הוא יהיה הממשיך שלו.

ורב ברוך בער זה המגיד ממזריטש, הוא לקח את החליפה שלו, את המעיל שלו, והלביש את זה למגיד ממזריטש והמגיד ממזריטש הוא התחיל להיות הממשיך של הבעל שם טוב.

המגיד ממזריטש היה קדוש עליון, הגדולה שלו והקדושה שלו, כל התלמידים של הבעל שם טוב, בעל התניא, רבי זושא מאניפולי, רב שמעלקא מניקלשבורג, בעל ההפלאה, כל הצדיקים הגדולים כולם היו תלמידים של המגיד ממזריטש. כל הצדיקים האלו שנקראים תלמידי הבעל שם טוב, הרב שלהם הישיר שהיה מלמד אותם זה היה המגיד ממזריטש.

והמגיד ממזריטש כמה זמן היה תלמיד של הבעל שם טוב? שלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב. מסופר ששלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב הוא בא לבעל שם טוב והוא נתן לבעל שם טוב פתק עם השמות שלו לברכה וכסף, פדיון לבעל שם טוב. הבעל שם טוב לקח את זה והכניס את הכסף לכיס והוציא כסף מאצלו והב"על שם טוב ביקש מהמגיד ממזריטש גם אתה תברך אותי, והבעל שם טוב לקח את הידיים של המגיד ממזריטש ושם את זה על הראש שלו, של הבעל שם טוב, וביקש ממנו ברכה.

המגיד ממזריטש שלוש שנים לפני שנפטר הבעל שם טוב הוא היה מהתלמידים של הבעל שם טוב. מסופר שמי היה החברותא בנגלה בגמרא של המגיד ממזריטש, ה"בני יהושוע", הוא היה חברותא של המגיד ממזריטש בעניינים של גמרא, בעניינים של פשט, הוא היה החברותא שלו.

המגיד ממזריטש היה קודש קודשים, הוא היה קדוש עליון, היה קודש קודשים. ואחרי שהמגיד ממזריטש נפטר, מסופר ש"בעל התניא" היה בבית האסורים ורצו להרוג אותו, להוציא אותו להריגה, הוא כותב במכתב שביום י"ט כסליו היה נס, הוא אמר היום גורם שזה היום של הפטירה של המגיד ממזריטש, בזכות הכוח הזה הוא יצא מבית האסורים.

ואחרי המגיד ממזריטש אחריו מי לקח את המקום, זה היה ה"נועם אלימלך". הנועם אלימלך הוא ירש את המגיד ממזריטש. מסופר על הנועם אלימלך מתי שמינו אותו להיות במקום המגיד ממזריטש, הרב במקום המגיד ממזריטש, עשו שמחה גדולה ואחרי ששמחו הנועם אלימלך הלך לישון.

הנועם אלימלך ישן שעה, שעתיים, ארבע שעות, כל התלמידים הצטערו צער גדול. אמרו, הרב שלנו המגיד ממזריטש אף פעם לא ישן ארבע שעות. באו לאח של הנועם אלימלך, רבי זושא מאניפולי, ואמרו לו איך אח שלך ישן ארבע שעות רצופות, המגיד ממזריטש לא היה ישן כך, היה ישן בלילה שעה או שעה וחצי ולא ארבע שעות, איך האח שלך הנועם אלימלך ישן כך כך הרבה שעות.

מה עשה רבי זושא מאניפולי, הלך לחדר שלו ואיך ששם את היד על המזוזה, מיד הנועם אלימלך קם בחדרה גדולה מהמיטה. אמרו לו, מה זה? אמר להם רבי זושא, הנועם אלימלך גם מתי שהוא ישן המ"חשבה שלו נמצאת עם המזוזה, עם "שְׁמִי ה' לְנֶגְדֵי תְמִיד" (תהלים טז, ח). איך שכיסתי את "שְׁמִי ה'", מיד הוא התעורר, לא יכול היה לישון עוד רגע, היה לו חדרה גדולה, לא יכול היה לישון עוד רגע.

המגיד ממזריטש זה כוח גדול ביותר, בזמן של הלילה של צדיק יש כוח גדול ביותר מתי שמזכירים את השם של הצדיק, מתי שמזכרים על הצדיק, יש כוח גדול שיש סיעתא דשמיא גדולה, יש כוח גדול שיש התעוררות גדולה בשמיים.